

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JEAN LANDRE

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΖΑΪΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΛΙΒΙΕ, νέος Εύρω-
παίος, ΖΑΪΡΑ, νέα
Ανατολίτισσα.

(Σε μία πόλη της Ανατολής. Στο σπίτι της Ζαΐρας. Η Ζαΐρα κάθεται σ' ένα ντιβάνι. 'Ο 'Ολιβιέ κάθεται σ' ένα μαξιλάρι στα πόδια της).

ΖΑΪΡΑ. — Άγαπημένε μου!... Άγαπημένε μου!... (Τόν κνιτάζει μ' άνησυχία). Γιατί δεν μου μιλάς; Δεν μ' αγαπάς πειά, χουσαφι της αυγής;

ΟΛΙΒΙΕ. — Τί παιδί πού είσαι, Ζαΐρα!

ΖΑΪΡΑ. — Όχι, δεν είμαι παιδί, 'Ολιβιέ. Είμαι μία ψυχή πού λιώνει από έρωτα. Κι' ή ψυχή πού αγαπάει πολύ, δεν γελιέται. Τά νοιώθει δια... τά μαντεύει δια...

ΟΛΙΒΙΕ. — Τί θές νά πής, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ. — Δεν μ' αγαπάς σάν και πρώτα, 'Ολιβιέ. Δεν μ' αγαπάς. (Κλαίει).

ΟΛΙΒΙΕ. — Μην κλαίς, μικρή μου Ζαΐρα.

ΖΑΪΡΑ. — Πόσο αλλοιώτικη είνε τώρα κι' ή φωνή σου όταν μου μιλάς! Δεν τό καταλαβαίνεις εσύ, μά εγώ πού σ' αγαπώ τόσο πολύ, τό καταλαβαίνω. Δεν είνε ή φωνή σου τρυφερή και γλυκειά σάν και πρώτα πού με χάιδνε απαλά-απαλά...

ΟΛΙΒΙΕ. — Τρελλή, τρελλή Ζαΐρα!...

ΖΑΪΡΑ. — Ναι, είμαι τρελλή από αγάπη. Σ' αγαπώ τρελλά κι' ή ψυχή μου είνε γεμάτη ταραχή. Σέ λατρεύω... Είσαι γιά μένα ό,τι είνε ή δροσιά γιά τή γη... Είσαι τό φως των ματιών μου... Είσαι τό μέλι των χειλιών μου, ό άγέρας πού ανασαίνω, της ψυχής μου ή ψυχή!...

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα, όμορφή μου Ζαΐρα! (Τή φιλάει στο στόμα).

ΖΑΪΡΑ. — Άχ, πόσο είνε και τό φιλί σου διαφορετικό... Δεν νοιώθω πειά την ψυχή σου στα χείλη σου, όπως άλλοτε, σάν με φιλείς. Έχεις αλλάξει, 'Ολιβιέ, έχεις αλλάξει πολύ... Δεν είσαι πειά, όπως άλλοτε, γεμάτος πάθος και φλόγα...

ΟΛΙΒΙΕ. — Άκουσε, Ζαΐρα. Όσο κι' αν αγαπούμε, δεν πρέπει ν' αφίνουμε την καρδιά μας νά μάς παρασύρη. Πρέπει πάντα νά μάς οδηγή ή λογική...

ΖΑΪΡΑ. — Τί παγωμένα λόγια! Πώς είνε δυνατόν νά ιλοϋν έτσι τά δικιά σου χείλη; Τά χείλη αυτά πού λίγον καιρό πρίν μου έλεγαν τόσο θερμά, τόσο παθητικά λόγια; Θυμάσαι τους όρκους σου; Θυμάσαι πού μουλέγεσ πώς μόνον ό θάνατος θα μάς χωρίση;

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα... Κι' ή ζωή χωρίζει καμμιά φορά.

ΖΑΪΡΑ, (ταραγμένη). — Γιατί μου τό λές αυτό; Γιατί μου τό λές; Δεν είν' αλήθεια, 'Ολιβιέ. Δεν μπορεί νά γίνη ποτέ ένα τέτοιο πράγμα.

ΟΛΙΒΙΕ. — Εσύ, μά Ανατολίτισσα μιλάς έτσι; Δεν ξέρεις λοιπόν πώς δεν είνε δυνατόν ν' ανισταθούμε στή Μοίρα;

ΖΑΪΡΑ. — Στή δική μου φυλή, γιά Θεό και γιά Μοίρα έχουμε την Άγάπη. Αυτή μάς οδηγεί...

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα... άς σ' οδηγήσει λοιπόν ή Άγάπη στο δρόμο της θυσίας.

ΖΑΪΡΑ. — Τί θα πη αυτό; Τί θές νά πής; Θεές νά θυσιαστώ; Θεές τή ζωή μου; Τό αίμα μου;

ΟΛΙΒΙΕ. — Όχι, Ζαΐρα... Δεν ζητώ τή ζωή σου. Ζητώ...

ΖΑΪΡΑ. — Υπάρχει λοιπόν κι' άλλη θρησκεία, εκτός απ' την άγάπη;...

(Σηκώνεται όρθιος).

ΖΑΪΡΑ. — Τί; Τί μου ζητάς;

ΟΛΙΒΙΕ. — Τόν χωρισμό μας.

ΖΑΪΡΑ, (σηκώνεται επάνω, χλωμή σάν πεθαμένη). — Τόν χωρισμό μας; Τί είπες, 'Ολιβιέ; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι μου ζητάς κάτι παραπάνω από τή ζωή μου; Καλά τό μάντεψα πώς δεν μ' αγαπάς όπως πρίν. Μά τί λέω όπως πρίν; Δεν μ' αγαπάς καθόλου, καθόλου.

ΟΛΙΒΙΕ. — Δεν είν' έτσι. Σ' αγαπώ. Μά... πρέπει, πρέπει νά χωριστούμε.

ΖΑΪΡΑ. — Μόνον ό θάνατος θα μάς χωρίση.

ΟΛΙΒΙΕ. — Σου τό είπα και πρίν, Ζαΐρα. Κι' ή ζωή χωρίζει.

ΖΑΪΡΑ. — Θεέ μου!... Πές μου τί τρέχει; Άγαπάς άλλη;...

ΟΛΙΒΙΕ. — Άγαπώ πάντα έσένα, μά πρέπει νά πάρω άλλη. Πρέπει νά πάρω μία γυναίκα από τή φυλή μου, μία γυναίκα ή όποία θα ή την ίδια θρησκεία μ' έμένα.

ΖΑΪΡΑ. — Υπάρχει λοιπόν κι' άλλη θρησκεία εκτός από την Άγάπη; Κι' αν υπάρχει, εγώ δεν έχω άλλο Θεό εκτός από σένα.

ΟΛΙΒΙΕ. — Καλή μου Ζαΐρα!... Πίστεψέ με, κι' εγώ σ' αγαπώ... Μά πρέπει νά χωριστούμε, άγάπη μου. Είνε άνάγκη, άνάγκη σκληρή, αναπόφευκτη. (Τής χαϊδύει τά λευκά, λεπτά της χείρα).

ΖΑΪΡΑ, (άποφασιστικά). — Λοιπόν, καλά, θα γίνη αυτό πού μου ζητάς. Θα θυσιαστώ... Μά τώρα είνε ή σειρά μου νά σου ζητήσω κι' εγώ μία τελευταία χάρη. Θα ήθελα, πρίν χωριστούμε γιά πάντα, νά περάσουμε την άπεινή νύχτα μαζί, νά ξεχαστούμε μέσα στο μεθύσι και στον έρωτα...

ΟΛΙΒΙΕ, (μη μπορώντας νά κρύψη τή χαρά του πού την έπεισε). — Στο μεθύσι και στον έρωτα... Ναι, Ζαΐρα, τό δεχόμαι. τό θέλω...

ΖΑΪΡΑ. — Φίλησέ με. 'Ολιβιέ... φίλησέ με, άγαπημένε μου... (Φιλιούνται).

ΟΛΙΒΙΕ. — Καλή μου Ζαΐρα!...

ΖΑΪΡΑ. — 'Ολιβιέ, κακέ 'Ολιβιέ!...

(Η Ζαΐρα σηκώνεται επάνω κι' ετοιμάζει γρήγορα-γρήγορα ένα χαμηλό τραπέζι. Φέρνει γλυκά, φρούτα, άφρονο κρασί.

ΖΑΪΡΑ, (γεμίζοντας τάποτηρια).

— Άς πιούμε, άγαπημένε μου, άς πιούμε στην ύγεια της μελλοντικής εύτυχίας σου... Άς πιούμε κι' άς ξεχάσουμε...

ΟΛΙΒΙΕ. — Άς ξεχάσουμε. Αυτό είνε τό καλύτερο...

(Πίνει διαρκώς, πίνει άσυλλόγιστα).

Δώσε μου τά χείλη σου, άγάπη μου... Δώσε μου τα.

ΖΑΪΡΑ. — Γιά τελευταία φορά, ναι.

(Άγκαλιάζονται και φιλιούνται).

ΟΛΙΒΙΕ. — Ζαΐρα... Γιατί θόλωσαν έτσι τά μάτια μου; Μά ζάλισε έτσι τό κρασί ή τά φιλιά σου;

ΖΑΪΡΑ. — Και τά δικιά μου μάτια έχουν θλώσει, 'Ολιβιέ... Σφίξε με στην άγκαλιά σου. Κρατώνω... ό, πώς κρατώνω, άγάπη μου!

ΟΛΙΒΙΕ. — Κι' εγώ νοιώθω δυνατός ανατριχίλες... Γιατί;... Γιατί, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ, (μέ φωνή σβυραμένη). — Σφίξε με στην άγκαλιά σου... Σφίξε με δυνατό... πού δυνατό...

ΟΛΙΒΙΕ. — Θεέ μου! Τί έχω; Ζαΐρα, κοιμάσαι;

ΖΑΪΡΑ. — Πεθαίνω, 'Ολιβιέ! Πε-

ΟΛΙΒΙΕ. — Έλεος!... Δεν θέλω νά πεθάνω.

ΖΑΪΡΑ. — Υπάρχει λοιπόν κι' άλλη θρησκεία, εκτός απ' την άγάπη;...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

‘Η πεθερά μοιάζει με τόν άνεμο της καταγίδος που μπάνει εύκολώτα στο σπίτι σου και είνε άδύνατον νά τόν έμποδίσης ή νά τόν δώξής.

(‘Αγγλική).

“Αν πεθάνει ή πεθερά μου, θά φωνάξω άλλον νά τή γάρη.

(Πορτογαλλική).

‘Απ’ όλες τις γοηές που γνώρισα, ή πιο γρουσουζα είν’ ή πεθερά μου.

(‘Ιρλανδική).

‘Η καλύτερη πεθερά είν’ εκείνη που θά φυτρωσουν στον τάφο της φραγκοστάφυλα για φάγωμα.

(‘Ισπανική).

‘Η μητέρα του συζύγου, είνε ό Σατανάς της συζύγου.

(Γερμανική).

‘Η πεθερά δέν θυμάται ποτέ της ότι ήταν κ’ αυτή νόφη μιά φορά.

(Γαλλική).

Δέν υπάρχει καμμιά πεθερά καλή, εκτός από κείνη που κοιμάται κάτω άπ’ τή γάμα.

(Βύρων).

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

“Ένα σπίτι γεμάτο από κορίτσια, μοιάζει μ’ ένα κελλάρι γεμάτο από ξινισμένη μύρα.

(‘Ολλανδική).

Κι’ άλλο κορίτσι απόχτησες; ‘Αλλοίμονο σέ σένα!...

(‘Ισπανική).

Τά κορίτσια και τά ψόφια ψάρια δέν πρέπει ν’ άποθηκωνούνται.

(‘Αγγλική).

Τά κορίτσια εύκολα τά κρύβει κανείς, αλλά δύσκολα τά παντρεύει.

(Γερμανική).

“Ό,τι είνε ή μητέρα, τέτοια και ή θυγάτερα

(Γαλλική).

Τρία κορίτσια και μιά μητέρα, είνε τέσσερες διαβόλοι για τόν πατέρα.

(‘Ισπανική).

Τή μητέρα νά τήν κρίνης άπ’ τήν κόρη της.

(‘Ιταλική).

“Όταν παρουσιαστεί καμμιά καλή προξενιά για τήν κόρη σου, δέξου την άμέσως και μήν περιμένεις νά γυρίση ή μάνα της από τήν άγορά.

(‘Ισπανική).

“Όποιος δέν χτυπάει τις θυγατέρες του, θά χτυπήσει μιά μέρα τή κεφάλι του.

(Τουρκική).

θαίνουμε!... Δέν σου τό εлта; Μονάχα ό θάνατος θά μάς χωρίση...

ΟΛΙΒΙΕ, (προσπαθώντας ν’ ανασκηωθεί). — “Όχι!... “Όχι!... Τι θές νά πής;... Τι μούκανες;...

ΖΑ-ΪΡΑ.—Ναί... ναί... Πειθαίνουμε. Σε πότισα τόν θάνατο!... Κι’ έπια κι’ εγώ... Έχασες πώς είμαι κόρη μάγισσας, ‘Ολιβιέ;

ΟΛΙΒΙΕ.—“Έλεος!... Δέν θέλω νά πεθάνω...

ΖΑ-ΪΡΑ.—Έίν’ άργά πεία... ‘Αργά... Σφίξε με και πέθανε κοντά μου... Δώσε μου τή χειλή σου... Δώσε μου τή στερνή σου πνοή...

“Α, ‘Ολιβιέ, δέν θά σφίξης άλλη γυναίκα στην άγκαλιά σου... Δέν θά φύγης μακριά μου... Θά σε πάρω για πάντα, για πάντα μαζί μου...

“Έχουσα μέσα τόν κραδί ένα φαριμάκι, που δίνει γλυκό θάνατο. Ένα φαριμάκι που σκοτώνει χωρίς πόνο. Σκοτώνει σιγά-σιγά, μα συγχρόνως ξυπνάει κ’ ανάθει τόν έρωτα...

ΟΛΙΒΙΕ.—Ζαίρα!... Ζαίρα!...

ΖΑ-ΪΡΑ.—“Έτσι αγαπούν στή φυλή μας, ‘Ολιβιέ... Πειθαίνον και σκοτώνουν όταν αγαπούν... Θυσιάζουν τή ζωή τους, μα τόν έρωτα ποτέ... ποτέ... ‘Αγκαλιάσε με λοιπόν μ’ όση δύναμι σου μένει, αγαπημένε μου. Τό φαριμάκι που έπιαι, σκοτώνει γλυκά — σου τό εлта. Και πόν σκοτώνει, ξυπνά τόν έρωτα στην καρδιά... Φίλησέ με λοιπόν, ‘Ολιβιέ!...

(‘Ο ‘Ολιβιέ τήν άγκαλιάζει σφιχτά και τή φιλεί παράφορα).

ΟΛΙΒΙΕ.—Ζαίρα... Ζαίρα!...

ΖΑ-ΪΡΑ.—‘Αγαπημένε μου!...

(“Έτσι σφιχτά άγκαλιασμένοι, πεθαίνουν κι’ οι δυο σιγά-σιγά, γλυκά, χωρίς άγωνία, με τή χειλή ένωμένη σ’ ένα άτελείωτο φίλημα, φίλημα άγάπης και θάνατου).

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΚΑΪΞΕΡ ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Καΐξερ και Κράους. ‘Η άρρώστεια τής κόρης του αυτοκράτορος και τά έξωφρενικά τηλεγραφήματα του Γουλιέλμου. ‘Η άνασκαφές στην Κέρκυρα. “Όπου άγγαρεύονται οι στρατηγοί. Τί ύπηρεσία έκανε ό κακότυχος φόν Χέλκους. Τό μαρτύριον του θαλαμηπέλου, κτλ. κτλ.

“Ο πρώην Καΐξερ τής Γερμανίας Γουλιέλμος, πρό του μεγάλου Παγκοσμίου Πολέμου, έπισκεπτόταν συχνά τό ‘Αχιλλείο, τό χαριτωμένο ανάκτορο τής Κερκύρας, τό όποιο έχει κτισθεί από τήν Αυτοκρατορία ‘Ελισσάβετ και έχει χρησιμεύσει ως διαμονή της.

Κατά τό ταξίδι του στην Κέρκυρα στά 1912, ό Καΐξερ δέν συνοδεύονταν, όπως τις προηγούμενες φορές, από τήν αγαπημένη κόρη του, γιατί αυτή είχε άρρωστήσει έλαφρά και έμενε στο Βερολίνο, υπό τήν έπιβλεψη του όνομαστού δόκτορος Κράους.

‘Επειδή λοιπόν ό Αυτοκράτωρ ήθελε νά μαθαίνη ταχτικά για τήν ύγεια τής θυγατέρας του, αντίηλασε καθημερινώς τηλεγραφήματα με τόν θεράποντά της ιατρό, ζητώντας του πληροφορίες και δινόντας του... οδηγίες.

“Ο Κράους δέν μπορούσε νά προβή σε καμμιά ένεργεια, άν προηγούμενος δέν του έρχόταν ή έγκριση από τόν πατέρα τής ‘Υψηλοτάτης άσθενούς του, του όποιου ή άπαντήσεις ήσαν πάντοτε έπιτακτικές, σάν νά προήρχοντο από καμμιά έπιστημονική έξοχότητα.

Μιά μέρα ό δόκτωρ Κράους ζήτησε από τόν Γουλιέλμο, πάντοτε τηλεγραφικώς, τήν άδεια νά έπιτρέψη στην άρρωστη, για πρώτη φορά μετά τήν άσθένειά της, νά βγη στον κήπο τών άνακτόρων περιπατο. Και ό Γουλιέλμος άπάντησε σε ύφος... στραταρχικό:

— ‘Επιτρέπω δίωρη έξοδο, αλλά μόνον άν ή θερμοκρασία τής άσθενούς δέν υπερβαίνει τούς 37 βαθμούς!...

“Όταν ό Καΐξερ βρισκόταν στην Κέρκυρα, είχε έπιχειρήσει μαζί με τόν περίφημο άρχαιολόγο Δαιρπελιδ, στον εκει ναό τής ‘Αγίας Θεοδώρας, άνασκαφές, για τίς όποιες και κατέβαλε ό ίδιος τό μεγαλύτερο μέρος τών δαπανών.

Μιά μέρα λοιπόν είχε φτάσει ή γαλονική ώρα — 2 μ.μ. — κατά τήν όποία οι εργάτες έπρεπε νά βρισκονται στις θέσεις των, και αυτοί δέν είχαν άκόμα φανεί. ‘Ο Καΐξερ, ό όποιος έπιθυμούσε νά είνε πάντοτε ακριβέστατος, κούταξε για τελευταία φορά τό ρολόι του και πήρε μιά πρωτότυπη άπόφαση. Γύρισε δηλαδή στό πλήθος τών στρατηγών που τόν συνόδευαν, καθώς και στους άξιωματικούς τής Χοροφυλακής που τόν φρουρούσαν, και τους διέταξε ν’ αντικαταστήσουν αυτοί τους... εργάτες.

Τότε όλοι ό γαλονάδες, παρασημοφορημένοι και μη, ύπάκουσαν άμέσως στή διαταγή του και ρίχτηκαν με τά μούτρα στη δουλειά. Πρώτα-πρώτα μάλιστα έδωσαν με σχολιά ένα πελώριο μάρμαρο και άρχισαν νά τόν τραβούν προς τά πάνω, ενώ ό Καΐξερ τούς συνώδεε με τή βροντόδη φωνή του:

— “Έν-δ! “Έν-δ!...

Κατά τή διάρκεια τής παραμονής του στην Κέρκυρα, ό Γουλιέλμος είχε πάντα κοντά του, εκτός τών άλλων, τόν στρατηγό του Ιταλικού φόν Χέλκους. ‘Ο άτυχής αυτός στρατηγός δέν είχε καμμιά άλλη δουλειά παρά νά παρακολουθί ποτέ ό Καΐξερ θά σήκωνε τό δεξί του χέρι, με τό μεσαίο δάχτυλο και τόν δείκτη σε σχήμα γωνίας, για νά του βάλη εκει άνάμεσα ένα πούρο και νά τό ανάψη! ‘Ο Καΐξερ, έννοείται, φανόταν σάν νά μη έδινε καμμιά προσοχή στην ύπηρεσία αυτή του στρατηγού του.

Κάτι παρόμοιο συνέβαινε και όταν ό Καΐξερ ήθελε νά γεμιστίση έπί τόπου, στο μέρος τών άνασκαφών. ‘Ενώ δηλαδή ήταν άφοσιωμένος στα σχεδιαγράμματα που του έδειχνε ό Δαιρπελιδ, σήκωνε συγχρόνως τό πηρούνι και προσπαθούσε νά βρη στο... κενόν τό πιάτο με τό φαγητό που κρατούσε ό θαλαμηπέλος του.

‘Αλλοίμονο στον τελευταίο, άν τόν αυτοκρατορικό πηρούνι δέν έτύχαινε νά βρη άμέσως τό πιάτο, τό όποιο ήταν άναγκασιμένος νά πηγαίνει περα δώθε, αναλόγως τών κινήσεων του κυρίου του!...

□ □ □ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ □ □ □

‘Η λύσις του παιχνιδιού τής Κόρης με τά Περιστέρια.

